

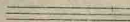
Mrs. Pedersens Sanningar

Motsvarande

Dahlströms Lögner

Pris, 10 Cents

**231 W. 112th PLACE
CHICAGO**

Mrs. Pedersens Sanningar

Motsvarande

Dahlströms Lögner

En dag på sommaren år 1899 under det jag sysslade med mina husliga göromål fästes min uppmärksamhet vid en knackning på min dörr. Då jag öppnade dörren stod där en ung man med en bok i sin hand, som han hade till försäljning. Jag brydde mig ej något om det, ty jag har icke mycket förtroende för agenter sak samma hvad de ha att afyttra, men just som jag skulle stänga min dörr, så öppnade den unge mannen sin mun och sade: "Detta är en bok, som jag själf har utgifvit, och titeln på den är 'En röst ur det förborgade'."

Som jag alltid har varit intresserad uti religionen, bibeln och hvad som sanning och rätt tillhör, fängslades min uppmärksamhet vid de orden "En röst ur det förborgade" och under det den unge mannen uppehöll mig med ett fint och slåt tal, så genombläddrade jag boken och här och där fästades min uppmärksamhet vid hvad som stod skrifvit på bladen, och jag tänkte: "hvad männe boken innehålla och så till sist bjöd jag den unge mannen stiga in och med tacksamhet mottog han inbjudningen, steg in, och talade om de punkter, som boken innehöll. Jag köpte boken och den unge mannen aflågsnade sig. Jag läste igenom boken och fann många punkter där, som innehöll mycken lärdom och jag tog min bibel och fann detsamma där, så jag tänkte: "hvad var den mannen för en person."

Jag tänkte att jag ej mera skulle få sammanträffa med honom men det dröjde ej så länge innan samme agent kom igen. Han skulle nu göra sig underrättad om mina tankar om bokens innehåll och detta ledde därefter, att jag blef närmare bekant med honom och äfven det att han med sitt väna tal och sitt artiga uppförande, och med en sådan prunkande kappa öfver sina axlar och med det stora namnet Jesu Kristi sändebud, eller den, som förer det enda, rätta och sanna evangelium till det förskingrade Israel — detta tilltalade mig och gjorde, att jag kom i närmare bekantskap med honom.

Jag lärde då att han hade hustru och barn samt att hans residence var n:r 3112 Wentworth Ave., Chicago. Jag blef inbjuden till hans hem. Där sammanträffade jag med en mycket intelligent, fin kvinna, med ett några månader gammalt barn. Han presenterade henne för mig som sin hustru. Han hade hyrt ett tomt "store," hvars bakre del han inredt som bostad för hustru och barn. Deras möblemang var ej af det storslagnaste slag utan det var mycket tarfligt, väg-garna voro här och där fullsatta med packlådor, men ändå så höll hans hustru allt rent och i ordning så att hemmet såg rätt treffligt och inbjudande ut och hennes vänliga och treffliga umgänge gjorde, att det var treffligt att komma till hennes hem.

Detta var under vintern 1899. Han predikade regelbundet där i nämnda "store" hvarje söndag och ibland någon gång under veckan. Han samlade en del folk omkring sig, isynnerhet kvinnor. En del bistod honom med penningar till att betäcka hans utgifter. Detta gick till en tid, men så började de, att vakna upp öfver hans påträngande och trugande tillvägagående, så att det dröjde ej så länge innan de fingo se hans usla lif och de lemnade och ville ej höra talas om honom mera.

Jag var med några gånger på dessa möten vid den tiden, men som jag ej bryr mig mycket om andras affärer så gjorde jag hvarken godt eller ondt.

En tid har nu förflutit och vi hunnit till år 1900. Innan vi gå vidare vill jag göra läsaren uppmärksam på, att hvad som här är nedskrifvit äro mina egna erfarenheter och icke hämtadt ur andra källor, icke heller är det med lögn, som jag fyller dessa spalter utan det är rena sanningen och nedtecknad för att låta folket få tillfälle att veta sanningen, ty jag

har väl minst lika stor rättighet att skriva sanningen som personen i fråga har rättighet att skriva en hel hop med osanningar både om min person såväl som andra som han kommer i beröring med. Han frågar icke efter hvad som utströmmar ur hans fatatur och därför har jag fattat beslut och känner det som en pligt, att så långt i min förmåga står, upplysa folket om sanningen, ehuru väl det blir endast en liten del, som jag får utrymme för i detta lilla arbete.

Om alla osanningar, som personen i fråga har utslongat öfver mig och andra i tal och skrift, skulle bemötas skulle det blifva en ganska stor bok, men jag skall endast hålla mig till mina egna erfarenheter och jag tänker att när folket får höra den andra sidan af saken så är det så intelligent, att det kan bedömma saken. Jag vill äfven fästa läsarens uppmärksamhet vid en annan sak, nämligen, att jag ej utgifver denna lilla skrift för att förtjäna pengar eller för att försvara mig själf, hvilken, eller hurudan jag är. Jag behöfver ej detta.

För det första, så har jag en man, som försörjer mig; för det andra, så ha vi varit medborgare här i landet i 20 år, för det tredje, ha vi varit här på samma plats och min man har arbetat för Pullman Co., i 18 eller 19 år, så jag tror att vi äro kända för hvad vi äro, och därför är det ganska liten del af folket, som sätter någon tro till hvad den lögnprofeten utsprider, ty om de stanna och läsa hans ruttna skrifter och isynnerhet hans smutsiga tidning, så tycker jag nog, att du, som läser detta och så reflekterar öfver hans tidning, så kan du nog snart se om det är en Guds man, som vi svenskar ha ibland oss. Sedan är ju den delen af vårt folk, som insuper hans dåliga literatur, så liten i förhållande till massan af folket, att det gör ingenting till saken.

Jag går nu tillbaka till år 1900 igen. Jag bodde i Pullman, n:r 248 Fulton St., då vi fingo genomgå en mycket svår pröfning i det att vår äldste son blef genom döden borttryckt ifrån oss. Han var mycket sjuk en lång tid. Personen i fråga fick kunskap därom och kom rätt ofta till vårt hem. Jag anade intet ondt, ty han var alltid så väl omsvept med den prunkande kappan, att han var sänd af Gud, den ende, för hvilken Gud hade uppenbarat sina sanningar och hemligheter, den ende för hvilken Gud hade uppenbarat sina rådslut och han var den, som hade utsetts, att sammanföra

det försingrade folket af Israels hus. Detta allt låter mycket bra och vid ett sådant tillfälle som detta då döden tränger sig in och lägger sin kalla hand på det käraste man äger, så är man mera mottaglig för hvad som kommer i ens väg isynnerhet då man anlitat all människors hjälp utan något resultat.

Den ifrågavarande personen hänvisade till Jak. 5: 14 med många andra bibelställen och uppbjöd all sin skicklighet att bevisa, att med bön och smörjande med olja kan den sjuke blifva återställd. Men Gud brydde sig ej om den profeten. Vårt barn dog och blef begrafvet. Det kunde vara mycket att berätta i sammanhang härmed, men det är af mindre betydelse för läsaren.

Jag vill nu återgå till mitt egentliga ämne angående ifrågavarande person. Han är nu i färd med att bryta upp sitt hem. Bestämmelsen var att lemna Chicago. Han bryter ned sina väggar, packar ihop sina lådor och begifver sig af till Minneapolis, Minn., lemnande sina följeslagare efter sig Till att börja med satte den själfgjorde profeten sina fötter i St. Paul. Sin hustru och sina barn sände han till gamla landet. Detta var år 1900 på sommaren. Han började sin verksamhet och snart nog fick han anhängare isynnerhet ibland kvinnor. Äfven fick han insteg bland familjer såsom hos familjen B.

Mannen lefde då men snart nog dog han och hustrun blef änka och detta Jesu Kristi sändebud fick då mera frihet så att hans tidnings expedition ditflyttades och denna änka var honom mycket behjälplig och stod honom till tjänst i hans verksamhet. Denna änka låter höra af sig genom långa spalter öfver sin egen namnteckning i lögnens tolk eller som han själf kallar den sanningens tolk, tillika med långa själfdiktade poem. Äfven strålar hennes ansiktes bild i tidningens spalter och är äfven hon tillika med andra s. k. heliga kvinnor ute på sina missionsresor landet rundt. Med andra ord, de kalla sig de profeterande systrarna eller profetissorna. Det är fyra unga flickor och denna änka, som gör sina rundresor på andra människors bekostnad, troende att de äro sända af Gud, men i stället har Albert Dahlstrom sändt dem och frukterna däraf visa sig längre fram då profeten sluter sig tillsammans med profetissorna och de gå ut på sina äfventyrliga ströftåg, förglömmade att de äro de heliga, eller den profe-

terande grupp, som, enligt deras eget påstående, är sänd af Gud, förlustande sig i allahanda lustar och köttets tillfredsställande till fördärf och till skam och vanära för alla, som äro med, att utföra sådana handlingar under föregifvande att de äro ute och profeterar och tager den Gudens ord, som har skapat himmel och jord, till en täckmantel, att skylä sina uselheter under. Och om någon vågar stå upp och påpeka deras usla lif, som de föra under sken af att vara Jesu Kristi tjänare, då blir den mannen eller kvinnan utpekad som den uslaste bland uslingar; som en lögnare; som en satan; som en baktalare; som en sladdersjuk; illasinnad; djäfvulsk; fiendtlig; blodtörstig; svart hund, m. m. Det tager allt för lång tid för att nedskrifva alla smutsiga uttryck, som han D. uttrycker sig med. Under allt detta så vågar han kalla sig helig fastän hvarje tänkande människa kan väl inse hvad slags helighet detta är och hvad slags heliga gärningar, som utföres af den mannen. Af frukten skall man känna trädet. Icke kan ett ondt träd bära god frukt och icke heller kan ett godt träd bära ond frukt. Men allt det, som har varit i mörkret skall komma i ljuset och allt, som har varit fördoldt skall uppenbaras. Var säker på att hvad vi så komma vi att skörda. Den, som sår godt skall skörda detsamma och den, som sår bedräfvelse och tårar, han skall få upphämta sådant. Gud låter sig ej gäckas. Ifrågavarande person har utsatt nog tårar bland människors barn; han har ruinerat hem; han har ruinerat kvinnor; han har utgjutit tårar, suckan och klagan, som räcker ända upp till himmelens och jordens Gud. Det går ett klagorop genom rymden: huru länge skola vi vänta innan Gud skall se till vårt lidande och skymfade ställning ibland människorna. Allt måste hafva sin tid och han fortsätter och utsår lidande och nöd, isynnerhet ibland kvinnor; undervisar andra; och med sitt fagra tal och sin ormslingrande tunga bedrager han folket och med sitt nedrifvande förstöringsverk förtjänar han penningar.

Jag vill nu vidare vidröra boken: En röst ur det förborgade. Läsaren torde tänka: hvad är det för fel med den boken; det är ju en bra bok och det är många, som ha läst den och kanhända att du, som läser detta har äfven läst den.

Jag vill göra läsaren uppmärksam på huru D. har tillegnat sig den. Thomas Williams, en äldre man, som möter med sin församling i Masonic Temple, Chicago, har utgifvit en bok

för flera år tillbaka under titeln: "The Great Salvation" och den blef öfversatt till svenska språket af G. Holmgren, så tager denna Albert Dahlström sig rättigheten att publicera den, sätter sitt eget namn på den och utbjuder som sitt eget författarearbete. Jag har alla tre böckerna d. v. s. det engelska originalet. Holmgrens öfversättning och Dahlströms.

* * *

I SYSKONRINGEN.

I syskonringen det är så saligt,
Att lefva otuktigt är icke farligt
Att göra lagbrott och mened svära
Är denna mannen en helig lära.

Med sina hustrur och sina frillor
Den otuktsmannen med sina giller
Han fångar oskulden i sitt nät
Och för dem in uppå lastens fjät.

Han går i husen liksom en ängel,
I själfva verket är han en bängel.
Han själf sig kallar Guds sändebud,
Men efter kvinnor är han på lur.

Och den profeten, han profeterar
Och ibland kvinnorna han regerar
Och otuktsläran han sprider rundt
Och ibland kvinnorna gör han ondt.

Och själf han säger han är den mannen,
Som i en framtid skall resa stammen
Och bli en stamfader själf han kan,
Men Evas döttrar fördärfvar han.

Och denne stamfar kan planer göra,
För att i mörker och nöd dem föra
Och när han offret fördärfvat har
Han sedan lemnar det ensamt kvar.

Men denne mannen han skall nog finna,
Att lagens band nog skall honom hinna
Och göra slut på hans horeri,
Ty lagen vill ej stå honom bi.

* * *

Jag har genomgranskat boken och innehållet är det samma med undantag att D. har ändrat några punkter, som ej har fallit honom i smaken och tillsatt något ur sin egen fatabur. Också har han ändrat titeln, ty det kunde ej gå an, att sätta samma titel på den och så sitt eget namn inunder.

Ärade läsare. Jag vill endast fästa eder uppmärksamhet vid hvilket sätt och under hvilka bedragareomständigheter han utför sitt verk. Han kan ej utföra en sanningsenlig handling och detta påstående är mycket lätt att bevisa. Detta, att D. var författaren till denna bok, var den första lögnen, som han bedrog mig med. D. har spridt denna bok sedan 1899 och förtjänat mycket penningar därpå. Hvad vilja vi kalla detta? Är icke detta att bedraga folk med lögn. Folk har läst och prisat och ärat honom och sett upp till honom, som till den ende sanne, som hade förstånd; men jag vill upplysa mina läsare om, att allt hvad D. har att reda sig med är antingen stulet eller lånat eller utdraget ifrån någon annan skrift. Allt hvad som utströmmar ur det heliga sändebudets fatabur är lögner, förtal och nedrifvande och han anser allt odugligt från kungen i Sverige till presidenten af Förenta Staterna, för att ej tala om religion och lagar. Men då han gör lagbrott och ej med sina lögner kan skydda sig, då anlitar han lagen och fordrar att lagen skall hjälpa honom. Men D. får lön att betala. Ett stulet och orättfärdigt gods får man ingen glädje af och det har nog D. fått erfara under den sednare tiden. Får se om ej satan får lemna sitt gods igen. D. säger, att presterna och tidningsmännen göra sig rika på hans bekostnad. O, hvilka dumma lögner. Hvar och en, som ser sådant skrifvit, vet nog att D. är ingen person, som någon kan göra sig rik på. Han är en bedragare själf och en sådan brukar alla möjliga knep för att genom sina ruttna lögner och sina ränksmiderier lura folk att betala för sina smutsiga spalter, som han publicerar.

En tid har förflutit — från 1899 till 1906. Denna tidrymd

har för mig varit utan någon vidare bemärkelse angående personen ifråga, emedan han då uppehöll sig i Minnesota och för öfrigt för landet rundt och några bragder han då utförde komma att införas i slutet af denna bok och gifver läsaren till en del en inblick uti hans verksamhet där.

En dag i Augusti 1906 kom en kvinna till mig och säger: "Jag var och hörde på en som predikade, som hette Mattson. Han har satt upp ett tält här vid III gatan." Jag förstod då han var en af D:s anhängare, men visste ej förut att D. hade slagit ned sina tältpluggar här i Roseland, förr än denna kvinna talade om det för mig och då hade tältet varit här några dagar. Jag vill här göra läsaren uppmärksam på att författaren har aldrig tagit något intresse i personen, som person, utan jag har bevis på rätt här i Roseland, att jag istället har varnat för, att någon skulle sätta människostyrka till arm, ehuru väl jag ej visste mycket om hans ruttna lif och hvad, som han bedrifvit i Minnesota hade jag ej det minsta reda på.

Jag vill säga, innan jag går vidare, att det var vissa punkter i hans lära, som jag fästade mig vid och reflekterade öfver och när jag fann detsamma i min bibel så fick jag låta det stå. Men det är ej religionen, som har med denna saken att skaffa, ej heller är det författarens mening att gå in i några detaljer angående läran eller religionen. Religion eller Gudsfruktan är en hel annan sak och har alls ingenting med denn usla mannen att skaffa, ehuru väl, att han söker att påskina att det är för sanningens och Guds ord skull som han är i lagens klor. Men det behöfs ej stort förstånd för att se hvarföre lagens ögon vakta på honom. Lagen är för de onda men icke för de goda.

Om någon bland oss skulle lefva ett sådant lif som denne D. gör och likaväl åberopa sig på att han, endast han och hans följeslagare skall ärfva ett Guds rike, då vill ej jag vara med, ty skola människorna ej kunna ärfva ett rike med mindre än de blifva brottslingar, lagbrytare, horkarlar, menedare, lögnare, bedragare, baktalare, äktenskapsbrytare och gå ifrån hus till hus och förföra kvinnor och ruina hem, föregifvande att man är sänd af Gud, då vill jag hellre stanna där utanför. Jag tror ej att himlens och jordens skapare ser på D. med behag fastän han D. säger att Abrahams och Isaks Gud skall hjälpa honom. Gud är ej en sådan

oren Gud. Synden straffar sig själf och varder ytterligare bestraffad. D:s smutsiga gärningar skola nog blifva uppenbara och komma i dagen, men allting måste hafva sin tid. Det är en skam att han är svensk, men till sist får han nog ensam bära sin egen skam.

▲ Folket kanhända kritiserar författaren därför att jag ej tiger still, men jag har ej gjort något ondt och därför skall jag ej tiga förr än han är på den plats han tillhör. Jag står på sanningens grundval och därför fruktar jag ej alls, ty sanningen skall segra till slut, låt vara om det dröjer en tid, men det har alltid så varit att lögnaren fått afgå med skammen, ty sanningen är starkare än lögnen.

Kanhända att jag kommit för långt bort från mitt egentliga ämne. Jag vill därför nu gifva läsaren en inblick uti och en stund stanna vid mina och min familjs och mitt hems erfarenheter genom denne man, som själf kallar sig Jesu Kristi sändebud.

• Som jag i det föregående nämt så slog D. ned sina bopålar här i Roseland i Augusti 1906. Hans medhjälpare C. Mattson förestod hans verksamhet här den mesta tiden. De voro här omkring en månads tid och när D. hade samlat så mycket som han trodde sig kunna få af Roselands befolkningspenningar, befallde han sina tjänare att bryta upp för att försöka sitt penningefiskeri på annan plats och utur sin förrådkammare, som är full, utspy sina ruttna styggheter och lögners af alla slag. Emellertid vintern skred och det närmade sig jul och ingenting af betydelse hände. De s. k. heliga hade lemnat Roseland. Jag visste ej hvart de hade gått. En dag i Januari 1907 kommer det heliga sändebudet Albert Dahlstrom på besök i vårt hem och under det att han sveper skrymtarekappan mycket väl om sig och knäpper till den mycket försiktigt i det, att han låter påskina, att han har så stora omsorger om sina medmänniskors väl, på samma gång, som han lägger ut sina krokar på det mest djäfvulksa vis för att finna ut hur det står till i familjekretsen, i hemmet; och under det han på detta sätt fiskar, lägger han planer hur, att ruina den familj han kommit i beröring med. Hans eget tillkännagifvande bekräftar detta då han säger, att han har undersökt 800 familjer och funnit endast en liten del af dessa lyckliga. Detta är ett klart bevis på i hvilket ärende detta sändebud kommer. Jag tror ej, att himmelens

och jordens skapare har sändt honom. Vi kände ej till hans sätt, att gå tillväga, hvarföre vi anade intet ondt; men under det han med sitt ormlignande tillvägagående både i tal och svar håller vår uppmärksamhet, kastar han sina horiska blickar på vår dotter, ett rent och ofördärfvadt barn, och då tänkte den själfgjorda profeten: det där skall blifva en läcker bit för mig. Han gjorde några besök i vårt hem; och en tid fortgick utan att någon af oss visste hvad det rofdjuret lurade på. Men han hade utsett sitt offer och snart började han, att sprida sitt gift omkring sig, hvilket träffade det unga, oskyldiga, som intet ondt anade.

Hans gift var hopblandadt af många slag och hans kryddade tal var så sammansatt af lögner, så hvem kunde väl tro, att dylika afsikter lågo gömda under den fina kappan: Jesu Kristi tjänare och sändebud. Hvem kunde väl tro att han var en sådan horkarl; en kvinnoförförare; en som utförer de svartaste gärningar, som någon människa har hört talas om, hvilka vi hafva fått erfaras, isynnerhet författaren, som upp tog striden emot honom. Det är väl de allra flästa väl bekant, hvad denne D. har gjort, emedan det har varit publicerat i alla Chicago tidningar, så jag tror, att det är väl bekant för läsaren af hvad orsak vi föra krig emot denne själfgjorde profet. Det troliga är dock att folket i allmänhet ej har reda på rätta förhållandet, i dessa saker, emedan denne D. har i skrift och tal utbasunat de svartaste, mest smutsiga och oförskämdaste lögner man kan tänka sig, så därför vill jag fästa läsarens uppmärksamhet vid sanna förhållandet och hvad som är sanning: ty när D. har rättighet till att utsända sina lögnartiklar bland människorna så har väl jag minst lika stor rätt att sprida mina sanningsartiklar.

Jag skall ej heller göra som D. gör: sätta andra oskyldiga människor i sticket för några lögnhistorier och åstadkomma dem skam, vanära och lidande; utan jag skall stå för hvad jag skrifer, ity att jag talar sanning och således behöfver ej någon att gömma mig bakom. Så om du, som läser dessa rader, vill göra dig ytterligare underrättad om hvad, som du här läser, så finner du min adress angifven i denna bok; ty jag går ej några smygvägar.

Läsaren torde fråga: hvad är det för osanningar, som D. har utspridit? De äro så många och omfattande, att det blefve för långt och tröttande för läsaren att höra allt. Men

jag skall försöka, att sammanfatta det så kort, som möjligt. Lögnprofeten säger: att vi gafvo bort vår dotter till honom. Min man kan svara om detta är sant. När jag fick veta hvad, som han ville; att det var vår dotter, som han fiskade efter så svarade jag "nej och åter nej; detta sker ej med min vilja så länge jag lefver" och så ordrade jag den bedragaren ut ur mitt hus.

Sedan, när han ej vågade att komma till vårt hem, begagnade han Förenta Staternas postverk för att utföra sina svarta gärningar, och om dessa bref som han sände blefvo ransakade, skulle han snart få se hvad sådant innebure. Dessa bref äro af det mest smutsiga innehåll och på samma gång så dumma, att det är riktigt besynnerligt, att en man, som kallar sig en man på litteraturens område, — han är ju t. o. m. redaktör — kan skriva så dumt.

Dock vi äro ej ännu färdiga med D. När han då ej vågade komma till vårt hus så begagnade han sig af pennan och sände långa skrivelser ömsom hotande, gråtande eller smickrande. Ibland visste vi ej hvad att tro om honom. Det förorsakade många strider i vårt hem. Så fortgick en tid på detta sätt, och författaren tänkte: hvad manne allt detta kan vara. Och under allt detta var det Abrahams och Isaks och Jakobs Gud, som (enligt D.) ordnade med att D. var en äktenskapsbrytare och en kvinnojägare. Men styggheterna kunna ej alltid gömmas under skrymtarekappan. En dag kom ryktet att D. kurtiserade flickor på flera platser i Chicago, då tänkte jag: ut med uslingen. Och lika väl vågar D. att utsprida den lögnen att vi hade gifvit honom vårt barn. Läsare, hvad för slags föräldrar tror ni vi äro. Det behöfs ej att läsaren tror oss utan jag skall nu låta D:s egna uttalanden bevisa på hvilket sätt vi bemötte den själfgjorde profeten. Här följer ett utdrag ur hans bref, daterat den 9 April: "Det var för mig verkligen något oväntat, att din pappa och mamma nu återigen ha vändt sig emot mig och befallt mig att lemna edert hus. Detta är den tredje gången, som din mamma har gjort detta och den andra gången, som din pappa har gjort samma sak. O, jag känner mig djupt bedröfvad och kränkt." Här åter följer ett utdrag ur ett bref, daterat samma månad, till min man: "Jag får meddela eder, att jag har uppfostrats i ett föräldrahem och vistats i många andras hem, men jag har ännu aldrig blifvit utkörd, sämre än

en hund, såsom hvad ni har gjort emot mig." Åter ett bref, till min man, skrifvet samma månad: "Det är besynnerligt, att strider skall pågå oss emellan ännu utan att det nått ett bättre resultat. Ni synes att finna ett nöje uti att föra strid emot mig. Vill ni vara så god att meddela mig namn på och adress till den person, som sagt till eder, att jag har sex flickor till hustrur och två gifta kvinnor äfvenså till hustrur. Skall denna strid pågå längre, låt oss då se hvarandras ansikten och strida som män, men nu Mr. Pedersen föredrar jag vapenhvila."

Författaren kunde ha mycket mera att tillägga men detta är tillräckligt för att gifva läsaren en inblick uti den lögnen, som han bedrager folk med när han säger att vi gifvet honom vårt barn. Men han talar ej om i sina lögnspalter eller i sitt ruttna tal att vi ha bemött honom så som hans eget uttalande här ofvan angifver. Endera af hans påståenden måste vara en lögn och jag vill låta läsaren själf bedöma huruvida vi gifvet honom vårt barn eller ej. Vi ha många liknande uttalande af D. själf, men de ofvan anförda kunna vara nog för denna gång. Jag kommer troligen att göra bruk af dem sedermera, för att om möjligt upplysa folk om den lögnprofetens tillvägagående. Vi skola nog titta in i lögnens skjul och bedrägeriernas smygvägar och rifva i hans lögntrasor, så det skall nog blifva svårt för D. att gömma sig i styggheternas nästen.

Profeten är i behof af arbetare, som reparera hans skjul för de hål, som vi redan rifvit. Äfven hans arbetare behöfva anlita sina lögnpåsar för att stå honom bi.

Dyre herde vi dig följa
Då skall lögnens garn oss hölja,
Men i trasor vi nu stå,
I vår skam och blygd vi gå.

Dyre herde var oss nära,
Att vi utaf dig må lära,
Lögn och orättfärdighet
Och i lastens ränker lär oss
Och igenom tiden bär oss.

PROFETENS UPPTÅG I ST. PAUL, MINN.

Jag vill förflytta läsarens uppmärksamhet tillbaka till året 1890 då denna själfgjorde profet A. D. landade i St. Paul, Minn. Nu kommer jag att taga läsarens uppmärksamhet i anspråk en stund för att till en liten del framhålla hans bragder å nämnda plats.

Profeten hade en plats på 846 Payne Ave. Här öppnade han sin språklåda och drog en hel del folk efter sig, hvilka fingo det prunkande namnet Heliga, eller De Heligas Församling. Det dröjde ej länge förr än frukterna började att visa sig i anslutning af några unga kvinnor. Då började den helige profetens lusta att brinna och under det han predikade hvad han kallade Evangelium om Guds rike så kastar han sina horiska blickar öfver det täcka könet och snart var hans offer utsett; ett 15 års gammalt barn, utan föräldrar eller anhöriga. Hennes namn är Anna Hagstrand. Detta barn vistades då hos en familj vid namn, J. W. Swanson, 1026 Burr St. Emellertid, det dröjde ej så länge innan det blef uppenbart, att det arma barnet var i hafvande tillstånd, hvilket denna horiska profet var skulden till, oaktadt att han var gift, hade hustru och barn. När D. såg att han ej kunde dölja hvad som han gjort sig skyldig till, begaf han sig hit till Chicago och höll sig undangömd på ett mindre rekommenderande hotell och det stackars barnet lemnades åt sitt öde, i sorg och skam, för att vårdas af andra goda människor. Tänk, D. åberopar sig på, i sin tidning, att det ej är en persons vilja, som bestämmer en dylik handling utan två. Författaren påstår att detta är ingen som helst ursäkt för Albert Dahlstroms gärningar, ty för det första var han gift och hade hustru och barn och för det andra, var det ju endast ett barn, och för det tredje, då han nu säger att han är sänd af Jesus, att frambära evangelium till upprättelse, förbättring och välsignelse bland folket och istället för att själf taga skulden på sig, så skjuter han den på det stackars barnet, hvilket jag önskar hvar och en må lägga märke till, detta är hans sätt att gå tillväga.

Märk nu. Detta är en bekännelse af Anna Hagstrand, hvilken East Side Star (St. Paul) publicerat i Januari 1901, hvilket de säga att hon själf afgifvit: nämligen, "att D. sökte, tvinga mig att lemna staden och jag är rädd för att D:s trosyskon, äfven de ville tvinga mig att gå till ett hem för att undångömma saken." Detta är Anna Hagstrands egen bekännelse. Om läsaren betviflar detta och vill göra sig säkare underrättad så vet han hvar jag bor. Någon torde fråga: Inför hvilken eller hvilka har Anna gjort denna bekännelse och på denna fråga får jag svara att hon har gjort det för tidningen East Side Star, och för Mrs. Swanson, som då vårdade sig om A. H.

Emellertid, en tid gick och hans stackars hustru anlände hit till Chicago från sitt besök i gamla landet. Hvad tror du, som läser detta, att en ädel och trogen hustru kände när hon fann sin man så otrogen och låg. Och ändå säger han att han inte gjort något orätt. Döm själf, enligt hans lära, så har han rättighet att begagna sig af så många kvinnor han behagar. Läsaren kan nog tänka sig hvilket möte det var för den stackars Mrs. D. Men hon förlät honom hans stora brott och tog hans försvar, en kvinna, som man knappast kan finna maken till, men det hindrar ej D. att uttala de största osanningar om henne. Emellertid, D. styrde sina steg åter mot St. Paul, Minn. Ditkommen fick han höra att Anna H. hade gjort en bekännelse för ofvannämnda tidningsredaktör och Mrs. Swanson. Äfven var en annan kvinna vid namn Miss Carson indragen i bekännelsen. När D. fick veta att Anna hade gjort en full bekännelse så förstod han nog, att han var i fara men så uttänker han råd. Han tager vittnen med sig och går till Anna H. och i vittnens närvaro skrämmar det stackars barnet att säga en lögn hvarigenom all skuld blef kastad på Mr. och Mrs Swanson och E. S. S. redaktör. Här följer ett ordagrant utdrag ur hans tidning S. T. om saken: "Nästän all lögn, som är i E. S. S. så har den fått sin början ifrån Mrs. Swanson och spåkvinnan Miss Carson. Och att de troligen fått betalt därför." På detta sätt går D. tillväga när han begär synd och skam. Då sätter han sanningsenliga, respektabla och ärliga människor i sticket uti sina lögnartiklar och han är en lärare. Vakna upp och urskilj mellan lögn och sanning!

Detta är endast en liten del, som legat gömt i stygghetens

skjul men vi komma nog att undersöka vidare. Hans tid är kommen och hans ruinerande verk skall hafva en ände.

D:s metod är, att om han förstår att någon, på något vis, vågar uppenbara honom, så hotar han den på alla vis och oförskämdate sätt i skrift och tal, för att bringa dem till tystnad. Jag vill blott säga att D. ej skall lyckas, att skrämma mig med någotdera. Så fort D. skrifver en lögn skall jag skrifva en sanning och jag vet att jag skall segra, äfven om det dröjer, ty sanningen skall tillintetgöra lögnen. Jag fruktar ej alls den lögnprofeten, eller hans tal, ty det kan ej skada mig. D. skall få ett hårdt arbete ifall han ämnar tysta eller skrämma mig, ty jag ämnar ej, att som han, söka gömma mig bakom lögn och orättfärdighet; nej, jag skall taga sanningens vapen i mina händer och strida med detsamma tills D. är uppenbarad och hans lögntrosor sönderrifna. Äfven om jag skall stå ensam, så skall den Gud, som skapat himmel och jord stå mig bi; icke den gud, som D. representerar; den guden vill jag ej hafva någon hjälp utaf, ty den bringar endast vanära, förbannelse och skam öfver enom.

D. säger att han är dragen inför rätta för Guds ords skull. Ja, för det ordet, som han, den lögnprofeten sprider ut och kallar Guds ord, och för ett sådant lif, som han lefver, så det är underligt att han ej sitter inom lås och bom för länge sedan. Men slutet nalkas. Vi ha sett slutet för andra bedragare, så få vi ock, med lust, se D. få ett slut med förskräckelse.

* * *

HANS PLAN ATT BORTRÖFVA VÅRT BARN.

Jag vill nu bedja att få fästa läsarens uppmärksamhet vid detaljerna af de händelser, som äro förbundna med hans plan att bortröfva vårt barn. Författaren vill gifva dessa detaljer så nära som möjligt.

En dag i April månad hade profeten D. bestämt sig för att göra en resa till Rockford, Ill., för att som han kallar det, hålla en serie evangeliska föredrag. Han hade hyrt en kyrka för detta ändamål. Men profeten tyckte ej om att resa en-

x 1899?

sam, så kom han hem till Roseland, går in till en af våra grannar (till vårt hem vågade han ej att gå) och därifrån sänder han bud, att han ville se min man. D. hade ett förslag, som han ville göra honom. Förslaget var, att hela vår familj skulle göra honom sällskap till Rockford och han skulle stå reseomkostnaderna. D. sökte att, med sitt ormslingrande tal och listiga tillvägagående, föreställa att han hade sådan sympati med oss alla och tyckte att Mr. Pederson skulle handla mycket förståndigt ifall han tillåte sin familj göra denna resa. Allt var så väl ordnad och han skulle med all säkerhet se till att familjen skulle komma hem mer än glada öfver sin resa. Min man kunde väl aldrig tro att det kunde vara något orätt i allt detta och gaf sitt löfte, att vi kunde gå och han skulle komma efter sedan för att möjligen stanna några dagar. D. sade att han anordnat det så att vi skulle få stanna hos en familj, som hade två stora rum till vårt förfogande. Mr. och Mrs. Carson skulle äfven följa med så att vi blefve två familjer i sällskap. D. sände sin diakon Mr. Carson till vårt hem för att hemta oss och allt gick väl tills vi kommo till Rockford. Jag fann snart ut att inga rum voro beställda åt oss och det var nu sent på kvällen. Vi blefvo tillsagda att stanna på stationen tills rum voro anställda hvarest vi fingo taga in hos en familj och fingo kvällsmat. Detta var mellan 10 a 11 på kvällen. Då fick jag befallning att stanna kvar där och profeten lät mig veta att han tillsammans med mitt barn samt Mr. och Mrs. Carson skulle taga in på ett hotel, hvarest rum voro allaredan beställda för detta sällskap, och fastän det var emot min vilja och förorsakade mig stor oro, så beger sig sällskapet i väg. Hvad skulle jag göra? Jag och mitt barn befunno oss i en främmande stad och nästan midnatt. Hvad kunde jag göra? Detta handlingssätt gjorde emellertid det, att den helige A. Dahlstrom fick göra bekantskap med Rockfords fängelse. Detta var i Maj 1907. Det kunde vara mycket mera att säga om denna händelse, men tiden tillåter det ej. Jag kommer nog i en närmare framtid att gifva det mera i detalj så skall nog läsaren få mera tillfälle, att se hans tillvägagående och alla hans lögner, som äro förbundna därmed.

Emellertid dessa, Mr. Carson och Mrs. Carson, sändebudets medhjälpare eller handslangare, voro honom behjälplige

* Hvar för sig, då han kört ut D. från sin hem, på grund af vetenskap om hans verksamhet?
xx För hvad?

så att medan han var i fängelse så gömde de mitt barn. Men de fingo också hjälp af andra till att gömma henne. Men Mr. och Mrs. Carson skall nog en gång få bära syndaskammen för deras gärningars skull. Dessa, som kände så väl D:s ruttna tillvägagående i St. Paul och ändå äro de honom behjälplige, att utföra en sådan gärning. Detta är en diakon eller en äldste i D:s församling, i sanning fina diakoner och diakonissor, föregifvande, att de äro ute och arbeta i evangelium och Guds rikets utbredande. Fy en sådan skam, att taga evangelium till täckmantel för sina uselheter! Så nog har dessa båda, Mr. och Mrs. Carson tillsammans med den där kvinnojägaren utfört ett fint missionsarbete här i Chicago och Rockford. Mycket mera kunde tilläggas. Detta är mina egna erfarenheter.

* * *

LITET MERA OM RÄTTEGÅNGARNA I ROCKFORD.

Målet kom upp innan jag var beredd för det och förlorades. Läsaren kan tänka sig att D. var belåten. Han fick så brådt om med att skriva. Ja, han t. o. m. sände "special delivery"-bref till sina anhängare. Då tänkte nog profeten att allt var väl och tillsammans med sina anhängare glädde han sig. Men den glädjen blef ej lång. Detta var på morgonen; klockan 10 på kvällen efter att sändebudet hade hållit sitt föredrag i hvilket han begagnade författaren och en annan person till text, så lägger lagens ämbetsmän sina vantar på denne själfgjorde gudstjänaren igen och forslar honom bort till fängelset. Vi möttes vid domstolen, då han, Albert Dahlstrom blef satt under 500 dollars "bonds" och målet hänskjutet till "grand jurien" detta är, i höst, i Rockford. Här vilja vi lemna profeten och gå vidare. Sednare vilja vi göra ett besök i Rockford igen.

Jag vill nu förflytta läsaren suppmärksamhet till Chicago igen och hvad, som försiggår där och de händelser, som äro förknippade med detsamma. Den själfgjorde profeten trodde nog att allt skulle vara glömt och tyst, eller att han, sin

x Hvinnoraf?

vana lik då han kommer till Chicago, skulle kunna gömma sig i någon vrå, hvilket han sökte så godt han kunde, men det dröjde ej länge innan blårockarne utförde sina orders och förde honom till Harrison polis station. Vi hade hela tiden sökt efter vårt barn, men utan resultat. Hon var borta. Jag vädjar till föräldrar; hvad haden I velat göra? Icke underligt, den, som gör mörkrets gärningar måste också vara i mörkret, ty ljuset kan ej trifvas i mörkret. Författaren blef en nagel i ögat på D. och han begynte utspy och utsprida om mig, alla de mäst svarta lögner, som nästan ej är annat än att skratta åt, ty det bevisar hvad slags förråds-kammare den redaktören hämtar ur. Han tror nog att han är mäktig i den sysslan stackars man.

* * *

REDAKTÖREN.

Redaktören, han för sig tager
Att klandra andra, som sysslan hafver
Men själf han icke den fylla kan,
Ty kunskap fattas den arme man.

Redaktören han företager
Att fylla tidningen "Ljusets Dager"
Med lögn och dikter af alla slag
Och fyller spalterna med sin draf.

* * *

RÄTTEGÅNGARNE I CHICAGO.

Rättegångarne började nu i Chicago och ingen vet bättre hvad, som försiggick än den, som var med och deltog. Men innan vi gå vidare så vill jag på det hjärtligaste frambära

x Redigert af D?

min tacksamhet till de personer, som jag icke alls hade beräknat något deltagande eller någon sympati ifrån, men hvilka stodo upp och räckte mig en hjälpsam hand, under det att andra, som jag väntat deltagande af, drogo sig undan. Tack till alla, som på ett eller annat sätt här bistått oss.

Målet togs upp inför domaren Newcomber flera gånger utan resultat, emedan D:s lagman påyrkade uppskof. Detta var ej till någon skada för oss och det tömde D:s plånbok ännu mera.

Sak samma, D:s gud kommer nog ner med en säck med penningar i nödens stund. När D. såg att det blef allvar af, så att han inte kunde undkomma då tog han till böneboken. Afven hans lagman sökte förmå oss att nedlägga målet, fast att en sådan nedrig och svart handling och ett sådant ruinerande verk både emot oss och vårt barn var begånget. Han och hans lagman hade nog panna till att begära att vi skulle återkalla målet och den skyldige skulle gå fri och vi oskyldiga skulle bära allt, som var utfördt. Nej, låt den helige D. lida för sina nedriga gärningar. Det är på tid att han blifver straffad. Hvarje rättänkande man och kvinna borde stå upp som en man och vakna upp öfver hans ruinerande verk och hjälpa till att få sådant bort ifrån vårt folk och isynnerhet ifrån vår ungdom, sak samma om du tillhör här eller där; om du tillhör kyrka eller icke; om du är en rättänkande människa så stå upp för det rättfärdiga i saken. Kanhända du tycker att personen ifråga är så smutsig så att du tycker att det skämmer dig att höra talas om honom långt mindre taga del uti att uppenbara synder och orättfärdigheter. Sant. Men om de människorna, som visste om hans bedrifter och lif i Minnesota hade ej låtit honom gå lös så skulle mycken sorg och nöd undvikits och icke så många kvinnor blifvit ruinerade. Det är ej nog med att en kvinna är ruinerad utan många ha delat samma lott. Någon torde fråga: hvarför jag ej aktade mig. Jag gaf upplysning om detta i början af boken. Jag kan ej begära att en, som ej sett hans orättfärdiga lif skall gå emot honom; men alla, som ser och vet detta och ändå kan hålla med honom, räknar jag för lika usla, som han själf. Jag tror ej på det sättet nämligen, att sätta mig på en stol och tänka att himmelens och jordens skapare kommer hit och tager fast på en sådan; ej heller att vi ha fått löfte på att få hjälp, om vi ej själfva göra hvad som tillkommer oss; men om jag gör

hvad som mig tillkommer, så har jag stor tillförlit till att den Guden, som har skapat mig också skall stå mig bi.

* * *

NÅGRA SKILDNINGAR OM HVAD SOM MITT STACKARS BARN HAR LÄRT OCH HVAD SOM HON HAR MÅST GENOMGÅ, SEDAN HON KOM I SÄLLSKAP MED DEN SJÄLFGJORDE PROFETEN.

Så länge som hon var i sitt föräldrahem var hon ren och oskyldig; ett ofördärfvadt barn, som jag på alla vis hade värdat mig om och aktat och jag tänkte, att när hon en gång utträder ur hemmet så skall hon kunna säga: "så och så har min mor lärt mig." Ja, jag försökte mitt bästa att lära henne tala sanning, vara ärlig och uppriktig, uppföra sig artigt emot alla hvare sig gammal eller ung, fattig eller rik och jag glädde mig åt att hvarhelst jag kom, där de kände henne, hade de alltid ett godt ord att säga om mitt barn. Det har äfven varit mig en tröst och hjälp under det dessa svårigheter pågått, att ännu har ingen, som känt henne och oss, sagt ett ofördelaktigt ord om mitt barn, utan de alla ha visat det största sympati och deltagande med oss. Ingen lägger skulden på henne, som vet hurudan hon var och ala veta att hon var en anständig flicka. Jag hade lärt henne att tala sanning, vara ärlig och redlig bland alla människor och hvarföre mitt barn skule komma i sådana röfvarhänder är ännu en gåta för mig, men jag vet att den, som är ärlig och ofvar rätt skall segra. Jag skall segra genom sanning.

Jag vill nu fästa uppmärksamheten till hvad vårt barn har fått lära sedan hon lemnade vårt hem och är i sällskap med den helige läraren Dahlstrom, hvilket bevisar hvad slags läromästare hon har nu, och jag tänker att när du kommer i tillfälle att se hvad som har försiggått vid domstolarna så kan du själf döma i saken.

För det första, när domare Newcomber befallde D. att

bringa flickan till tingssalen och han ej gjorde det, vardt han tillsagd att ej gå öfver statsgränsen, ej heller taga henne öfver gränsen. Men i stället för att göra som andra, lyda lagen, så gör han sig till en lagbrytare i det att han tager henne med sig och reser öfver till St. Joe, Mich. Läsaren torde undra hvad han gjorde där. Jo hör: Jo D. hade beviljats skiljsmässa från sin hustru några dagar förut och som lagen i vår stat förbjuder ingåendet i nytt äktenskap inom ett år, så hittade han på råd. Han tager vårt barn och sätter det i spetsen för alla hans uselheter och gömmer sig själf, med alla sina svarta gärningar, bakom ett oskyldigt barn som ej visste bättre än att låta locka sig till hvad som helst. Så utan att förstå föliederna och det straffvärda i saken går hon upp och svär falskt för att kunna utfå rättighet (License) att gifta sig. I St. Joe svor hon falskt, på att D. ej hade varit gift förut och svor hon falskt på sin ålder. Gå till Chicago Directory hvarest det är antecknat, när hon är född här i landet och saningen af mitt påstående skall bekräftas. Vi föräldrar borde väl också hafva reda på den saken. Där är ingen ursäkt. Hon svor därpå mot bättre vetande och när hon så kom inför domstolen i Chicago, gjorde hon sig åter skyldig till samma brott. Domaren varnade henne och sade: "Vet du att jag kan gifva dig straff om du står här och ljuger inför domstol." Detta tilldrog sig i "Juvenile Court." Hon talade en lögn för att fria D. och hon beljög oss föräldrar så det är en skam att vi, ärliga, föräldrar skall vara så oförskämdt beljugna af vårt barn, som vi ha nedlagt våra lif för. Äfven hon själf utsätter sig för den största skam, som medföljer straff, därför att hon på detta sätt sökt skydda en "criminal." Stackars barn, han är en brottsling och han har äfven gjort henne till en medbrottsling, till skam ibland folk. Men när hon nu vill stå där, så får hon det, tills hon har druckit ut den sista droppen, som han har slagit i åt henne. Hon är nu fördärfvad. Det är ej längre min rena, goda flicka och stackars barn, hon tror att vi föra strid emot D. för att skada dem; men ser ej eller förstår, att det är för att o mmöjligt rädda hennes unga lif ifrån bittra lidanden, som i hans sällskap förestår henne. Men när hon ej vill bli räddad så får hon stå där, tills hon själf vill öppna sina ögon öfver eländet. Men många lidanden förestå henne och då skall hon ej kunna säga att vi ej gjorde allt vi kunde för

D. = kvinnans, tubborns till menes, äktenskapsbrott
Barnet = menes

att rädda henne. O, tänk! under allt detta så tror hon, hon är af D. bedragen till att tro, att det är för Guds skull hon står där, då hon i stället gör sig själf till en brottsling inför både Gud och människor.

Så kom hon inför domare Newcomber. Likadant gör hon där. Hon begår mened igen och talar lögn så att äfven han varnar henne att han kan straffa henne för hennes osanningar. Många andra osanningar har hon uttalat om oss gamla föräldrar. Hon har beljugit sin fader på det skamligaste och eländigaste vis, som någon någonsin har hört och hvem är skulden till detta? Jo, det är hennes lärares; honom, som hon nu kallar sin man och öfver hvilken hon känner sig stolt.

För att skydda sitt brottsliga lif så gör han andra till hvad han själf är, i sanning en Jesu Kristi tjänare. Men vi äro ej färdiga med den tjänaren ännu. Jag är rädd för att han skall få betala den yttersta skärfven. Nu är mitt barn skymfadt och känt såsom en, som gjort sig skyldigt till förakt för sina föräldrar, för sina vänner, för sina grannar, för alla som känt henne och det kan ej döljas. Och den, som åstadkommit detta förakt är ingen mer och ingen mindre än Albert Dahlstrom och som på detta sätt har förorsakat så mycken skam och vanära öfver vårt hus och vårt barn. Men var säker på att D. ej skall lyckas att få min mun tillstoppad eller min penna att stanna, ty jag var ingen medbrottsling med den profeten. Många andra har han skymfat och ruinerat, dem har han skrivit till och tystat med sina hotelser. Han försökte sig på samma metod här, men jag var ingen medbrottsling med D. så han lyckades ej och kommer ej heller att lyckas framdeles. Någon af hans anhängare ha yttrat att de äro rädda för D. Hvad äro de rädda för? Hafva de utfört liknande gärningar, som hans så att de frukta för att blifva uppenbarade. Så fort D. skriver en lögn, skall jag skriva en sanning och alla, som behöfva det, skola som ordspråket lyder: "få en släng af slefven."

Så fort D. lagar upp sitt lögnskjul så skall jag nog hafva mina verktyg i ordning och rifva i hans trasor, ty när man ej har annat än lögn och bedrägerier att skyla sig under så tager det en ände med förskräckelse. Då kan han se efter Abrahams och Isaks Gud. Fy, att nedtrampa och göra sig bruk af himmelens och jordens skapare för att ruinera folk

med! Och sedan tro att det skall i längden gå väl. Nej, hit skall du gå, men ej vidare: här skola dina onda anslag ända. Som denna strid, som pågår emellan författaren och D. har utvecklat sig allvarligare än hvad som kvinnoförföraren beräknade, så han fått många ting, att fylla sina spalter med.

Jag vill i korthet besvara en af hans lögnepistlar, som han trakterade folk på under Maj månad, nämligen, att prästerna voro de, som förde denna rättegång, som nu pågår emellan oss föräldrar till redaktörens hustru och redaktören själf.

* * *

REDAKTÖREN.

Men redaktören uti sin sela,
Han tror nog det, att han ej kan fela
Att fylla spalterna utaf hot
Och folket äter det utan knot.

Och redaktören han må nu göra
Sitt allra bästa: han dock får höra
Att folket börjar att se och lära
Att denne mannen är ej att ära.

Jag vill endast säga att det alls icke är prästerna, som har med denna sak att göra. Det var ej från dem, som han lurade flickan. Stackars, fattiga D. som också skall föregifva sig vara redaktör. Det visar sig nog att han ej är sin syssla mäktig, när han är tvungen, att anlita en och samma lögnpåse gång på gång. Och gamla lögnner, som han använt förut, för längre tider tillbaka, är han så dum, att han återigen fyller sina spalter med och får folk att betala honom för. Han tror att han kan, på detta dumma sätt, med dessa barocka dikter, skada prästerna och isynnerhet pastor Daniels. Men det har varit fruktlöst och detta retar redaktören, men det kan ej hjälpas. Om vi hade många sådana, som pastor Daniels så hade ej D. fått göra så mycket ondt, så det är ej underligt att denne pastor är en stötesten för D. liksom också jag är det.

Äfven ser det ut, som om profeten är mycket retad öfver att han ej kan utarma oss och att han får själf bekosta sitt försvar vid rättegångarne. Men se skillnaden är att D. är en "criminal" och vi äro ärliga människor. D. har varit arresterad, enligt hans eget vittnesbörd, 16 gånger. Han var arresterad 5 gånger här i Chicago, som vi ej hade det minsta reda på förr än efteråt. Så det syns hur högt han står hos polisen. Så om någon är en skamfläck för vårt folk så är det denne Dahlstrom. Nog torde anmärkas att han är ju vår svärson, ja visst är så. Nog har han fått veta att han har en svärmor. Du ser att denna svärmor har ej kunnat vara med om D:s beteende och därför har hon blifvit en fiende till denne bedragaren.

Ryktet har gått att äfven författaren har velat äga profeten, som sin hjärtans kär och naturligtvis har ingen annan än D. utspridt denna dumhet, ty han är dum och ohyfsad nog att göra det. Vänta det ena först och det andra sedan. Jag skall nog komma igen så fort tiden tillåter. Det är många lögnar, som ännu äro obesvarade, men det kommer i tur och ordning.

Nu vill jag endast i korthet gå igenom den sista bragden, som detta Jesu Kristi sändebud utförde i vårt hus, tillsammans med den, som han kallar sin hustru, hvars bild strålar i den ärade redaktörens tidnings spalter. Redaktören och hans hustru tro nog att det är något storartadt som folket bjudes isynnerhet när vi lägga märke till den teaterlika kostymen. Men det gör ju ingenting. Hon är ju en helig kvinna nu då hon lefver tillsammans med en brottsling, Stackars barn, som inte förstår, att hon sitter där som ett åtlöje för folk. Alla ska ju se på redaktörens hustru. Några skratta, några spottar, andra svär. Hon tror nog att hon är i en upphöjd ställning och att folket skall beprisa henne. Jag vill just säga att folket har nog intelligens för att gifva det det omdömet, som det förtjänar.

Jag vill nu skildra nämnda tilldragelse i vårt hem. När de heliga makarna voro ute på hemgång och röfveri tidigt på morgonen, den 2 Augusti, kom först en man och knackade på dörren. Jag öppnade, och innan jag hinner säga ett ord, tränger han in och lät mig genast förstå, att det var den heliga kvinnans kläder, som han kommit för att hemta. Jag sade, du kan ej bära dem, jag vill ej lemna dem förr än min

x 2 lver för ?

man kommer hem." "Vi äro flere här ute." Då hade de heliga makarne gömt sig bakom vår grannes hus. I ett ögonblick inträngde de, åtföljda af ännu en man, in i vårt hus. Jag rörde aldrig hennes kläder, ty jag ville ej hafva dem, men när den Albert Dahlstrom började att riva i mina saker, i mitt eget hus, sade jag: "Tag honom ur vägen, det är ej en ting, som tillhör honom, i mitt hus," men i stället för att föra honom bort så tager lagens handtlangare fatt i mig och håller mig bunden i tre kvarts timme, medan de heliga makarne röfvade mitt hus. Det var ej en fläck som de ej visiterade. De gingo så långt att de togo några små taflor på väggarne. Icke nog därmed. D. gick så långt att han läste en del af mina egna privata bref, som funnos i en låda. Som mina grannar kommo in så sågo de huru D. tillika med mitt barn gingo tillväga under det jag satt fängslad emellan två karlar, den ena en neger. De stulo också en del af mina bref — i sanning heliga människor!

När de nu voro färdiga med sitt röfveri så vid det de gingo, skrattade de, hvilket bevittnades af våra grannar. I sanning, ett barn kan bli så förstört, att det har hjärta till att gå tillväga på detta sätt med sina gamla föräldrar och isynnerhet sin gamla moder. Och hon vet ju att jag gjorde allt, som stod i min makt för det barnet. Men efter denna betan är hennes tid kommen. Straffet för ett sådant handlingssätt emot gamla föräldrar skall ej uteblifva. Jag ser hur det om sveper henne som ett moln, stackars barn — när hennes ögon öppnas.

Jag ser att D. bjuder på en lögnspalt, i sin tidning, angående denna tilldragelse. Nu kan läsaren själf reflektera öfver densamma. Jag har ej nu tid att besvara den, men så fort tiden tillåter så vill jag låta höra af mig igen. Det är mycket, som jag ännu skall svara lögnprofeten på.

Med lögn och ränker
Han alltid pysslar
Och i ett smyghål
Han alltid sysslar

Han säger det, att han ej begärer
En slant af folket för det han lärer,

Han fridställt
x Egen mäktigt för framåt
x Skrivt med annans frihet

Men sedan hör ni hans tiggeri,
Han vill att folk ska stå honom bi.

Det va ren salig Augusti dag, som den sig själf kallade "store profeten" Albert Dahlstrom, i sällskap med några utaf sina utvalda tärnor, begifver sig ut ifrån stadens buller, till skogens och sjöarnas stillhet, föregifvande i afsikt att fiska. Hvarföre de benämner det fiska det veta vi inte. Men många slutsatser kunna ju dragas, och antagas. Kanske, att emedan apostlarna voro fiskare, hvilkas kappor Dahlstrom har för afsigt, att prunka och skyla sig med, för att utföra Davids och Salomos gärningar, genom inveckling med så många kvinnor, som hans syndiga kött lyster. Men fiskade apostlarna på samma metod, hvilket deras fotografier visar. Detta fotografi är endast ett utaf de många, hvilka de togo på denna sin förnöjelsedag. Detta skulle ju vara en hemlighet för alla. Endast sällskapet skulle hafva dem till en liflig åminnelse, efter denna deras, fiskemetod. Men genom deras oförsiktighet, och försynens makt, så kommo de i dagen hvilket väckte ett stort uppseende ibland det så kallade Dahlstromska samfundet. En del fördömde det till det högsta, åter en annan del, "de som lågo och sutto sig under den Dahlstromska påfvetummen" försökte att öfverskyla det. Vi säger påfvetummen, ty vi äro inte misstagna däruti. Ty såsom en liten påfve har han gjort sig, och såsom en påfve handlar han så långt som hans makt sträcker sig, ty han utesluter och bannlyser alla, som säga något emot, eller klandrar hans uppförande och lefverne. Hans gärningar vill han skall vara lik en påfves, oklanderliga, och anses heliga, det gör detsamma hvad det må nu vara. Inte måste påfvens gärningar klandras, den som det vågar göra han blir bannlyst så har förhållandena varit allt sedan han kom till St. Paul och Minneapolis. Allt annat hvad de må göra, det har inget uppseende, eller inverkar något. Men klandra påfvesystemet eller afslöja hans hemligheter, det är säkert oförlåtligt, ty han D. har dömt många att brännas uti en evinnerlig eld! Ja! Dahlstrom går ännu längre uti dommar, än hvad påfven i Rom gör, ty han går Kristus i förväg. Många jämförelser kunde vara att införa med det romerska påfvedömet, och Dahlstrom, men måste lemna det och gå tillbaka till de resurser, hvilka fiskturen åstadkom. På ett utaf de sig själf

kallade heligas möte var det en man som frimodigt tog ordet och anmärkte, att det var mindre passande för ett s. k. "civilized" folk, och ännu mindre, för dem som vilja kalla sig heliga att uppföra och bete sig på sådant sätt. Detta var värre än hvad man någon gång skulle få se ifrån något "Red light district." Och ännu oförståndigare att taga fotografier, utaf en sådan nedrig gärning. Detta gaf mera ljus uti saken, ty nu till sitt försvar yttrade sällskapet: att de hade ingått på, och tagit en helig ed på att detta skulle vara en hemlighet för alla. Finner vi att Paulus eller de andra apostlarna, "i hvilkas leder Dahlstrom vill stå och mäta sig i storhet" gingo de ut och utöfvade saken i hemligheter, och togo heliga eller ålade sina sällskaper, att gifva heliga eder, att deras gärningar skulle hållas hemliga för församlingarna. Om Dahlstrom kan finna det då finner han mera än någon annan.

Sällskapet så långt som vi har lärt känna bestod af: tre ogifta damer, en gift fru, samt en medelålders änka och hennes menlöse och enfaldige son.

Den gifta frun är bosatt i St. Paul och således inte hans egen, ty hans egen fru låg vid detta tillfälle på hospitalet i Minneapolis, sväfvande mellan lif och död, till följd af en svår operation, hvilken hon hade genomgått ett par dagar förut. Strax efter hon kom ifrån hospitalet, lemnade han henne ensam att på bästa sätt försörja sig själf och två små barn, utan någon hjälp eller underhåll ifrån honom. Är detta Kristi kärlek. Och är Dahlstrom ett Guds sändebud? Den som kan svara på det var så god!

Tager vi anförda fotografier i betraktande, då finner vi att de unga damerna håller hans händer och hufvud och den gifta frun har tagit sin plats öfver hans knän. Hvad göra de? Det må hvar och en se och döma för sig själf. En utaf damerna, af sällskapet, skall vid ett tillfälle hafva yttrat något därom. Detta förehafvande visar endast en liten del, utaf frukten och praktiken efter D:s predikan, i det att han söker att framhålla att mannen äger obehindrad rätt att förlusta sig med så många kvinnor, som hans sinne lyster. Men hvar skall den gifta frun finna skydd? Ty hans trosartiklar innehåller att kvinnan måste hålla sig till endast en man, men möjligtvis det där ursäktas honom.

Nu äkta män, en fråga till eder. Hvad skulle ni vilja göra

27
men minner mig kaffra flere hustrur =
som manister.

eller tänka, om ni funno edra hustrur, så bete sig med andra män? Och endast ädla fruar som har ren kärlek till sina män kan nog föreställa sig fru D:s känslor, när sådana fotografier kom i dagen. Ty fru Dahlstrom hafver gifvit det starkaste bevis på att hon hade kärlek och öfverseende med sin otrogne man, särskildt när han hade förfört och ställt uti ett bedröfligt tillstånd en 15 års menlös och föräldralös flicka, Anna Hagstrand. Fru Dahlstrom förlät detta stora brott, ja ännu mera, lofvade att taga flickan till sig uti sitt hem, och taga full vård om henne och hennes barn efter födelsen. Men lyckligtvis den rätta barnvännen kallade det till sig 24 timmar efter födelsen.

Ni rättänkande föräldrar hvad skulle ni vilja säga och tänka om edra barn om ni funno att de hade tagit heliga eder, och ni sågo fotografier i hurudan ställning de hade tagit till en gift man?

Innan vi afsluta detta lilla blad, så finna vi det högst nödvändigt att gifva en allvarlig uppmaning till föräldrar, hvilka äger unga och älskvärda döttrar, att ni gifver dem alla möjliga förmaningar samt håller ett vakande öga på dem. Ja! vaktar dem så väl och troget, som en pålitlig herde vaktar sina får för ulfven.

Detta gäller när D. är i närheten, ty annars är det möjligt att de komma uti frestarens klor.

KOMMITEEN,

f. d. medlemmar af det Dahlstromska samfundet.

O hvad glädje man ser
Här i skogen nu sker,
Här är fröjd för de heliga barn
Ty här finnes frid.
Ingen nu stiftar strid
Här är glädje af alla de slag.

Dock med skam de nu stå
Och så rådlösa gå
Med sin gerning i ondska så stor
De nu ej finna skydd
För sin nakenhets blygd
Och sig själfva ej hjälpa förmå.

KARAKTÄRS JÄMFÖRELSE.

Uti "Sanningens Tolk" för Maj månad skrifer Albert Dahlstrom en artikel under rubrik: Låga karaktärer. Dahlstroms långfingrade skrivelse, är af så blandat innehåll och vill blifva för lång att återgifva, så vi vilja endast göra utdrag därutur, hvar han påpekar karaktär. På senare tiden har det visat sig att Dr. Lee's predikanter och C. E. Larson har slagit sig tillsammans, för att utföra onda rykten om mig och läran. I "Betlehemsstjernen" för den 1 April förekommer en artikel, med C. E. Larsons namn under.

Att Larson icke själf är författare af nämnda artikel är för flera välkändt, emedan hans skrifklåda endast begränsar sig till småskolan.

Vi skola taga nämnda artikel i närmare granskning, för att pröfva sanningsenligheten däri. Först meddelar L. att han har varit metodist i 20 år, men när jag kom till St. Paul, lemnade han metodistkyrkan och blef döpt utaf mig. Men efter en tid fann han upptäckten att pengar, pengar! fordrades i långa banor.

Vidare säger han: Vid ett särskildt möte afskiljdes 7 män som fingo i uppdrag att sköta om de finansiella förhållandena, och för detta ändamål förfärdigades tiggarpåsar i form af kuvert, på dessa skrefvos medlemmarnas namn, och hvarje månad, skulle hvar och en göra sin plikt inför den gapande påsen. — Innan L. återföll till sitt måttlighetssupande, kom han flera gånger och gaf mig pänningar. Jag frågade honom hvad hans mening var därmed. Han sade då att han ville tjäna mig med denna gåfva —. Vidare säger L. att när Dr. Lee's talare kommo blef han och flera lösgjorda, från skammens smygvägar. Menar L. att ordet "skammens smygvägar" betyder hvad han anklagat mig och syskonen för, då är han mycket feltagen om ordets betydelse, emedan denna sak, var hvarken skam eller smygvägar för de första kristna, och ej heller för oss. Ordet "skammens smygvägar," hänsyfta till syndiga laster och handlingar utförda i smyg. Det finnes dock skammens smygvägar, som L. har utfört: Genom att få prenumeranter af Tolken i St. Paul, att till sig öfverlemna uppsägning af Tolken. Han lyckades uti sitt företag; att få några att göra detta, hvarefter han triumferande insände deras uppsägning till mig. Vidare är en annan skammens smygväg som L. gjort sig skyldig till, hvilket är att han under de senare månaderna har bistått en kvinna att utprångla stulet gods, — hvilket var en del fotografier som blifvit aftagna, af en del af syskonen när jag var med dem ute på en fisktur. Dessa fotografier blefvo sedan stulna ifrån Tolkens kontor. Nämnda kvinna gick till Mr. Larson i St. Paul, i hvilken hon fann en god kompanjon, hvarefter fotografien togs öfver och af dem förlöjligades, och sedan —

REDAKTÖREN FÖR TOLKEN.

Jag nödgades härmed gifva ett kort svar till den sig själf kallade store profeten Albert Dahlström (red. för S. T.) Först vilja vi pröf-

va sannheten hos denne sig själfkallande Jesu Kristi sändebud, tillika med hans trognaste anhängare. Och sedan vilja bedja hvarje läsare att undersöka, och se om de finna karaktären, hos Apostlarna, eller andra Kristi vittnen, hvilka D. vill ställa sig i jämbredd med, hvilka kunna måtas eller kodkännas vara öfverensstämmande med ett apostlalif.

Först skulle det vara utaf största intresse för mig och flera personer; att veta hvilka onda och dåliga rykten som vi har gjordt oss skyldiga till, hvilket D. beskyllar oss för att vi ha utfört onda och dåliga rykten om honom och hans lära. Och för det andra hvad bevis som han äger att jag icke själf är författare af hvad jag skrifer.

Men det tror jag att vi hafva lösningen uti ordspråket som lyder: Genom sig själf känner man andra. D. har nog att emedan han själf är oförmögen att sända några utaf sina skrifter i pressen, innan de blifva förbättrade utaf andra, så är förhållandet med flera. Men det från hans egen hand utgånget, röjer sig själf både i stafning och gramatik, ändock han har gjordt stora och förhoppningsfulla förkofringar uti sitt modersmål sedan han började att uppträda.

Dahlstroms sätt att tigga penningar känner nog endast de till som varit i hans samfund någon tid. Jag skall längre fram meddela för hvad ändamål, nämnda sju män blefvo tillsatta. Detta var ett nytt penningefiskeri utaf D. utan någon förbindelse med alla de andra gapande påsar.

Och D. talar om skammens smygvägar. Först beskyllar han mig såsom begagnande en smygväg och skam, genom att några personer slutade sin prenumeration på hans tidning S. T. Under den tid när jag var en medlem af hans samfund då sparade jag hvarken tid eller penningar för att få hans litteratur spridd. Jag fick då en massa prenumeranter på hans tidning, och en del af dessa kommo till mig med uppsägning, när tiden var utlupen, och jag insände då en lista till D. Han blef då ännu fiendtligare emot mig. Men "otack är världens lön."

Angående hans omtalade fotograf är det nog hans egen skam och smygväg, fast den genom sällskapets oförsiktighet kom i dagen. Den person som tog korten gjorde en liten affär genom att sälja dem. Men när det sedan blef frågan om att korten voro uppseendeväckande då nekar denne D:s favorit, och när det var granskning och undersökning då gifver hela sällskapet vittnesbörd att de inför D. och hvarandra hade ingått en helig ed, att de icke skulle låta dessa kort komma ut eller visas för någon. Är detta någon skam eller smygväg?

Orsaken hvarföre duplicates voro tagna var att när D. pålyste en "picnic," som han och hans samfund skulle hafva förra sommaren han då på det strängaste och allvarligaste förbjöd dem att leka några oskyldiga lekar såsom att springa "Last couple out" o. d. Och när de fingo se hans beteende på fiskturen då blef det en gåta för många hvilket som var orättast att leka en allmän lek, eller hafvande hans oanständiga ställning, hvilket kortet ter.

För många kanske det skulle vara af intresse, att höra något om den själfgjorde store profeten Albert Dahlstroms äfventyr under hans vistelse i tvillingstäderna. För omkring fem års tid sedan anlände han hit från Chicago. Han började då att predika på gator och gränder. Hans hufvudsakligaste subjekt var att skälla på prä-

sterna och andra kyrkans ledare, benämmande dem: Horbockar, och äktenskapsbrytare o. d. Hans hustru vistades då i Sverige. Men efter en kort tid, af hans vistelse här, dök det upp i dagen och visades att han hade stått och stod uti ett allt för intimt förhållande till en omyndig och föräldralös flicka Anna H. och förfört henne. Han hade nog då kommit i lagens och rättvisans händer, om vi icke lyckats att ställa förmyndareskap för flickan. Men till all lycka för alla var att barnet dog kort efter födelsen. Hvar och en kan nog draga en slutsats hvad känslor det skulle vara för en kär och älskande hustru att mötas med sådana nyheter, vid sin återkomst. Vi tillåtes icke för utrymme skull, att något tala om henne. Men hvarje rättänkande människa må nog erkänna att hon är och var en ädel och älskvärd kvinna, som kunde öfverse och förlåta ett sådant brott och flera gånger uppträda i stora folksamlingar, och urskulda honom och förklara att han hade henne förlåtelse. Men hon har måst lemna honom flera gånger, orsaken vet hon nog bäst själf. Men hvar och en kan nog draga sin egen slutsats, när ni får veta att hemmet hos en medelålders änka är, och synes honom mera lämpligt än hans eget hem, med älskande hustru och två de mest älskvärdaste barn. Hans hustru non var villig att uppoffra all sin förmåga att vara hans hjälp uti hans verksamhet. Men han har mera förtroende för nämnda änka, och har hela sin expedition hos henne, och har haft för flera år.

Det var för nämnda änkas och en annan af D:s favoriter en ung flickas underhåll, som vi sju man blefvo tillsatta att insamla medel. Dessa skulle ut på sina lustresor, under sken af missionärer, när det behagade dem. Då fordrades penningar för dem för järnvägsbiljetter, liveryriggar och städernas förmånligaste hotel. D. uti sin Tolk gifver dem titeln profeterande systrar.

Att D. är ganska frisinnad uti äktenskapsfrågan, torde nog de veta som har läst hans bok därom, hvilken han skref till sitt försvar när han hade förfört Anna H. Han synes hafva rätt till alla unga damer, hvilka kommer i hans omgifning. Och genom hans många resor, kommer han i beröring med många. Vi vilja återgifva en kommunikation, som han hade med en ung dam Frieda G. från Chicago. Han väntade denna dam, men i stället för att som en rättänkande och ärlig man skulle hafva gjort tagit henne till sitt hem när hans hustru vore hemma, tvingade han sin fru att resa ut på landet med barnen. Men sedan när nämnda Frieda kom syntes han taga mera intresse uti henne, än hvad han någon gång haft för sin hustru. Hvilket visades att han var ute i hennes sällskap och tog henne till platser hvilka hans hustru hade bedit honom under fem års tid att få se.

Och när fru Dahiström kom hem från sin resa på landet fann hon några damartiklar uti sitt bedrum, hvilka voro främmande för henne, och icke voro där när hon lemnade. Hvar hade dessa kommit från?

Vidare vid ett annat tillfälle när han kom hem från en fyra månaders resa. Då var nämnda änka den första som han besökte föredragande henne framför hustru och barn. Och första natten efter hemkomsten från sagda resa var han sidd på stadens gator efter kl. 11 promenerande med två unga damer. Var hans plats hemma, eller ute med damer vid denna tiden på natten?

Orsaken hvarföre han gjorde omtalade längresa, skall ingen veta, men nog kan vara sagt att han var efterfrågad af poliserna.

Mycket mera kunde vara att säga om denne nye själfgjorde påfve, ty en påfves ställning intager han hos sina anhängare. Men detta må vara nog för att skildra karaktären. Ett varnande ord må vara nödvändigt till föräldrar, hvilka äga unga och älskvärda döttrar, att de hafva ett vakande öga på dem, när de äro i hans närhet, att de icke måtte komma i frestarens snara. Ty uti honom bor samma köttsliga sinne.

Hans hustru har nu återigen måst lemna honom. Få äro de kvinnor, hvilka kunnat genomgå hvad hon har gjordt för en dålig karaktärs skull hos en så kallad äkta man.

Men må vi kanske ursäkta honom, ty detta är en del utaf hans trosartiklar att mannen skall hafva flera hustrur, utan laglig sammanvigning. Se hans bok om äktenskapet.

Vördnadsfullt,

C. E. L.

** Sålides morron*